

Inserati se sprejemajo in velja trisopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,

12 " " " " 2 "

15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primeroma zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija na Dunajski cesti št. 15 v Medijavovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrť leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrť leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je Florijanske ulice št. 44.

Izhaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Sunt certi denique fines!

(Vsake reči je enkrat konec.)

V časnikih se je mnogo že pisarilo o gnjilih in neprenesljivih razmerah ljudske šole na Kranjskem pod nadzorstvom ultraliberalnega deželnega nadzornika; ime njegove je vsacemu kakor slab denar že znano, posebno po kočevskih škandalih. Mi ne bodemo o teh žalostnih razmerah danes govorili, samo konstatirati hočemo, da pod vodstvom taceh nadzornikov ne more šola napredovati; ljudje nemško-liberalne baže ne gledajo niti na znanstveni, še menj pa na pravni napredek otrok; „kajti oni hočejo prosto šolo v prosti državi, to je: brezverno šolo;“ — le taisti učitelj, ki je največji odpadnik in nasprotnik svojemu lastnemu narodu, ki najbolj nasprotuje duhovščini in po njej možato udriha, ta je „eine tüchtige Lehrkraft,“ vsaj po mnenju famoznega pedagoga „Pirkerja“! Vsi drugi učitelji, naj bodo še tako izvrstni, če niso na srcu tega nadzornika zrastle, nič ne veljajo, in se od njega nimajo nadejati nobene take podpore, kakor njegovi privrženci. —

Med te reveže šteje ta učiteljski velikan tudi učitelje častite očete frančiškane v Kamniku in Novem mestu, nad njimi hoče vso svojo mogočnost in veljavo pokazati, in posebno jih na vsaki način, naj velja kar hoče, odstraniti od šolstva. Kaj so mu pa storili ubogi očetje, bi marsikdo vprašal, kdor ne pozna tega zagrizenega nasprotnika naroda slovenskega in njegove vrle in marljive duhovščine, od katere je, kakor sam pravi, najraje ne „zehn Schritt“ — deset korakov proč,

— ampak „tausend Schritt vom Leibe“. Poseben vzrok boš težko našel, ker ti gospodje vestno in izvrstno spolnujejo svoje učiteljske dolžnosti in to za kaj mastno plačo. In kaj mislite, za koliko? — Človeka bi mrtud zadel — za 50 ali 30 gl. na leto! in še teh jim kakor se kaže, ne privoščiti ta —!

Ali mar ljudstvo ne mara za frančiškane? To nikakor ne, ljudstvo hoče frančiškane in bode o svojem času, kakor tudi mestjanje v Kamniku in v Novem mestu, protestiralo zoper Pirkerja in njegovo liberalno gardo, ter ga, če drugače ne bode mogoče, s kontropezo spravilo iz naše poštene kranjske dežele. To naj si slavna vlada dobro zapomni, ako ona k temu nič ne stori. — Vex populi, vex Dei! —

Ali pa namerava kaj družega posebnega s temi šolami? Skoraj bi človek mislil, da je za Kamniško in Novomeško šolo menda že odločil svoje ljubljence, kateri bi pa seveda službe učiteljske ne opravljali tako ceno, kakor očetje frančiškani, ampak bi dobivali še več ko desetkrat toliko plačo. Da ne mora šola pod vodstvom tacega autokrata napredovati, ki se ne boji še namestnika presvitlega cesarja c. kr. deželnega predsednika, in ne čsla nobenega kakor samega sebe, to priča njegovo nedavno obnašanje v Kočevji in pričajo še drugi dogodki, katerih si pa še učitelji ne upajo objaviti, in slednjič to pričajo tudi škandalji, ki jih delajo njegovi privrženci, ki s svojimi pohujšljivimi izgledi pohujšujejo šolsko mladino in ljudstvo samo, katero se je že sto in stokrat pritožilo zoper te ljudi, ki se po zgledu svojega načelnika nikogar ne boje. Tako

se je nedavno izrazil neki učitelj gospodu župniku, ko je nastopil svojo novo službo, da se ne boji ne njega, ne nobenega družega duhovna, še škofa ne. Gospod župnik ga je sicer dobro zavrnil, rekši, da se tudi on ne boji ne njega, ne njegovega Pirkerja, pa vendar je zelo žalostno, da si upa tako govoriti taka sirota, kakor je ta učitelj, ki so ga bili že povsod izbacili zaradi škandalov, od katerih pa slavna vlada, kakor nam je znano, nič ne ve; to vé menda samo g. Pirker in taisti okr. šolski svet, kateri mu je bil svetoval, kakor hitro mogoče odriniti iz taistega okraja. Nemčurska gospoda drži se namreč tega načela, da svoje privržence, če kje že prehudo škandale uganjajo, na tihem transportira ali prestavi in to kugo v drug kraj zanese zoper voljo taistih prebivalcev, ki imajo šolo izdržavati, da okužijo tudi še ta kraj, svojim tovaršem pa delajo sramoto. Oni gledajo, da vse potentlajo, kar je taki učitelj učinil, „um nur, kakor sami pravijo, „das Decorum der liberalen E richtung zu wahren nud ja keine Skandale durch unsere Gesinnungsgenossen unter der Lehrerschaft zu proviciren“ — da varujejo le vnanjo spodobnost liberalne naprave in ne vzbudé med učiteljstvom nobenih škandalov po svojih lastnih privržencih“. —

Ali sedaj bodo odprti vsi grehi te kike. Nam se le čudno zdi, da je visoka vlada k vsemu temu dosedaj molčala. Sedaj pa je skrajni čas, da se odstrani največja kuga na šolskem polju, glasoviti deželni nadzornik — „sunt certi denique fines“ — vsake reči je enkrat konec!

Flavija.

Prizori krščanskega življenja iz četrtega stoletja.

A. Hurel. Pred. Vilinski.

(Dalje.)

XXI.

Hospitio prohibemur areno.

Toda spomni pa izročila o mestih, ravanih, ktere so prešli, jih niso zavzemali tako, da ne bi bili kazali eden drugemu svojo skrbljivost. Na onih prahovitih, krivih in neravnih potih, na onih rimljanskih cestah, kojih sledi so ga domišljale daljne domovine, kolikrat je Eusebij Flavijo vprašal, o zadnjih dogodkih, katerih priča ali žrtva je bila sama. Naj so bili javni ali zasebni, vselej so bili taki, da so ga močno potresli, kajti R m je ljubil, kakor svojo mater in Flavijo, kakor svojo hčer.

Ona mu je pravila s tisto prosto velikostjo, ki je lastna istinitim občutkom, odkritosrčnim spominom, kar je videla s svojimi očmi, tipala s svojima rokama v tisti strašni nesreči, ki je pegubila državo in pogoltnila nje blagostan. A ni pravila golih dogodkov, ampak kazala je

na njih božje previdnosti namene in to s toliko bistroumnostjo in globoko presodnostjo, da je bilo stermeti. Eusebij jo je kar molče poslušal in se čudil. Postavši osnovo svoji povedbi, morala je preiti na nje podrobnosti, posebno kar je njo zadevalo. Nje skušnje, nevarnosti tuge, nje smrtni strah, na kopnem in na vodi, v Sirakusah in Kartagi, zarad nje rodu, nje premoženja in nje mladosti, vse to se je vrstilo eno za drugim v nje živahnem in zvestem pripovedovanju. Eusebij je bil globoko ginjen, celo do solz.

Ali ko je Flavija govorila o trpljenju, od očitnih znamenj božje dobrote, o nepričakovani pomoči, ktera ji je od njega došla, o neomejeni udanosti in brezprimerni velikosrčnosti, ki se je njej skazovala in pri tem šepnila Pretekstatovo ime, to ji je srce silno bfilo in glas na ustnih si ji je spreminjal. Od časa do časa otrla se je, pogled na pot uprt imaje, skrivaj kako solzo z očmi, prizadevaje si, da glasu dá krepkosti, ktere ji je vedno bolj manjkalo.

Tudi Eusebija se je lastila nemirnost. Tudi on si je prizadjal, da se upre sili občutka, ki mu je dušo razganjal.

Flavijo bi bil gotovo pokaral, ako ne bi

se bila hvaležne skazavala do svojega dobrotnika, pa on se je nad njim skoro serdil, spoznavši, da je bil hvaležnost zaslužil. Znal je, da ta hvaležnost po eni strani in ta udanost po drugi, da je naredila med dušama težko rešljivo vez, ki bode zadržavala milosti namembe.

Eusebij je še zmerom gojil to pretežno misel, da Flavijo pridobi za uzor, ki ga je za njo izumil in toliko da se ni jezil, ker mu je namera spodletela baš takrat, ko jej je iztrgati hčer svoje duše? Ali mu je doživeti, da se uda zemski ljubavi, nizkemu odmenu, postavši soproga moža in naj bi si bil najplemenitiši, najblajši? Ali naj zametava obleko duhovite? On pa, on naj ostane osamljen s svojimi uničenimi molitvami, s svojimi zaprečenimi željami, nem gledalec veselja, ktero zavidati mu je vest prepovedovala, ktero pa vendar ni bilo, kakor se je bal, dovolj plemenito, da bi ga on blagoslovljal. Zakaj bi pa bil Flavijo zopet našel. Misel, da je zgubljena, bila mu je trpljenje, to pa da jo res zgubi bila mu je muka.

To ga je peklo in ta pekočina mu je pojila dušo. Upal si pa vendar ni, da bi ta čut

Politični pregled.

V Ljubljani 9. novembra.

Avstrijske dežele.

Klub desnega središča, čigar predsednik je grof Hohenwart, ima v nedeljo 13. t. m. zvečer ob 6. uri sejo, da se razgovori o političnih razmerah.

V avstrijski delegaciji je znani dr. Rus (slovenskega pokolenja) napadal avstrijskega finančnega ministra Dunajevskega, zakaj še ni primanjkljaja odstranil, kakor je bilo obljubljeno v prestolnem govoru. Grof Hohenwart mu je dobro odgovoril, da ta reč ne spada v delegacije, ker je prestolni govor bil namenjen na državni zbor, ne pa za delegacije. Na ta način bi se smelo v delegacijah kritizirati tudi gospodarstvo ogersko. Sicer pa ni lepo, ministra napadati v skupščini, kjer se zagovarjati nema pravice. Najmenj pa imajo ustavoverci uzroka za to, ker v dvajsetih letih niso mogli odstraniti deficita, ampak le množili dolg na dolg. Plener pa je svojemu tovaršu na pomoč priskočil in tako se je sklenila nezaupnica avstrijskemu ministerstvu. Taaffeju se že prav godi; zakaj ni gosposke zbornice preustrojil, da bi imeli avtonomisti v njej večino, potem bi ustavoverci ne imeli večine v avstrijski delegaciji. Še ogerski listi se čudijo, kako to pride, da je v avstrijski delegaciji drugačna večina, ko v državnem zboru.

Cesarski namestnik na Moravskem postal je ud gosposke zbornice grof Schönborn. „Vaterland“ piše, da si smejo Moravci k tej izvolitvi srečo vošiti.

Ogerska delegacija je marsikaj zanimivega na dan spravila. Ogrji so rekli, da ne potrebujejo zveze z Italijo, kar je v ustih Madjarov nekaj iznenadnega, in so toraj za laško zvezo edino le dunajski judi. Grof Andrassy pa je potrdil, kar smo mi nedavno pisali, da zveza z Italijo koristi le laškemu kralju osebno, kajti če pride do vojske z Italijo, in če bi Italija zmagala, potem bi vlado prevzeli republikanci in irredentarji, ki so to vojsko hoteli, ako bi bila pa Italija tepena, bi Lahii svojega kralja še bolj gotovo spodili in republiko proglasili. Toraj mora sam laški kralj naše meje čuvati, da ne pride v vojsko z Avstrijo, katera vojska bila

bi le njemu pogubna, naj zmagala ali ne. Te izjave imajo nekaj žalivnega v sebi za laškega kralja, zato vladni listi skušajo pomen Andrassyevih besedi zmanjšati in zaviti.

O Nemčiji je rekel sekcijski predstojnik Kallay, da živimo ž njo v prav prijateljskih razmerah. Lažajive so toraj izmišljave nemških listov, kakor bi Taaffejeva vlada kriva bila, da se razmere med Avstrijo in Nemčijo bolj in bolj hladé. Zaradi Rusije pa je Kallay povedal, da se nikdar ni mislilo na shod avstrijskega in ruskega cesarja, da so si vse to le časniki izmišlili. Iz kakošnjih namenov so se potem poslale te laži med svet? Rumunijo je Andrassy pohvalil, Serbijo pa Kallay. Samo o naših razmerah z Rusijo nič ne zvemo, kako stojé.

Iz tega, kakor se je Andrassy v delegaciji izjavil o laškem kralju, smemo pač sklepati, da on ne bo naš prihodnji minister zunanjih zadev, sicer ne bi bil tako odkritosrčno govoril.

Vnanje države.

Pri drugih volitvah v Mancu in v Vratislavi so zmagali povsodi socialni demokrati, in sicer so voljeni Liebknecht, Hasenclever in Krücker. To pa je bilo mogoče le zato, ker so konservativni in katoliški volilci rajši dali socialdemokratom svoje glasove, kakor judovskim naprednjakom, katerih trpeti ne morejo. V Monakovem pa je zmagal pri drugi volitvi Ruppert od katoliškega središča proti liberalcu Schloeru.

Bavarski katoliki si mnogo prizadevajo, da bi odstranili liberalnega ministra Lutza, pa kralj Ljudevit ga ne odpusti.

Brisson, novi predsednik francozke narodne skupščine, je bojda sovražnik Gambettov in ga bo spodkopati skušal. Vsi Gambettovi sovražniki, posebno nespravljivi (intransigeanti) se zbirajo okoli Brissona. Gambetta sam pa se hoče tuniške sitnosti s tem znebiti, da bo beya v prejšnjo oblast nazaj postavil in vojake nazaj poklical. Ali ne bo to veliko ponižanje za Francijo? Tako zastopajo liberalci državno čast!

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 7. novembra. (Večina državnega zbora pa vlada.) Državni

zbor se ima že prihodnji pondeljek pričeti; ni toraj čuda, da so začeli skoraj vsi listi nanj obračati svojo pozornost. Vendar pa nihče ne more povedati, kako se bodo zasukale razmere zlasti med avtonomistično večino in sedanjo vlado. Večina je sedanje ministervo podpirala odkritosrčno in zdatno ter je v marsičem vladi nasproti odjenjala, ker je le predobro sprevidela težave, s katerimi se ima vojskovati grof Taaffe. Prepričani smo, da bo tudi v prihodnjem zborovanju z dosedanjo previdnostjo ravnila, ter vse svoje moči napela, da še bolj vtrdi vez med tremi avtonomističnimi klubi. Grof Hohenwart, ki je prav za prav duša sedanji večini, je res že povabil ude eksekutivnega odbora k posvetovanju na Dunaj, in ravno tako je za 13. t. m. sklical ude desnega središča, da se že pred shodom zborovim dogovoré o potrebnih korakih. V tem oziru ima toraj pražka „Politik“ prav, ako je te dni pisala, da klub desnega središča zvezi treh avtonomističnih klubov ne bode delal nobenih sitnost, ako gosposka zbornica zavrže Lienbacherjev predlog o skrčenju šestnega obiskovanja ljudskih šol na šestno. Klub desnega središča vé, da so pri tem vprašanju njegovi poljski in česki zavezniki že dvakrat pokazali svojo tesno zvezo in podporo konservativnim Nemcem, in zato gotovo ne bo na nje zavračal nobene krivde, ako ta tolikanj važni in potrebi sklep v gosposki zbornici ne obvelja. Prijateljstvo treh avtonomističnih klubov toraj zaradi tega res ne bode trpelo nobene škode.

Drugo vprašanje pa je, kako se bode omejnjeni klub zadržal proti vladi, ako Lienbacherjev predlog ne obvelja. Gledé tega vprašanja pa si nikakor ne upamo trditi, da bi nasproti ministerstvu ostalo pri dosedanjih prijaznih razmerah. Komur so znane dotične klubove obravnave, bo marveč prišel do prepričanja, da bode klub desnega središča v tem oziru vendar le hotel vedeti, kaj se ima nadejati za podporo, katero je zvesto in odkritosrčno skazeval vladi, in kako se mu bode poplačala njegova dosedanja potrpežljivost. Klub desnega središča ve in je prepričan, da bi ministerstvo željam konservativnih Nemcev gledé šolstva prav lahko* vstreglo, ako bi le resno voljo imelo; on vé, da vlada brez posebnih ovir go-

izdal. Ali je mogel kaj drugega želeti, ko Flavije srečo? Pa če jo je Pretekstat ljubil, kakor je ona njega, če jo je mamila sveta vez dostojnega zakona, če se je imela ozirati na želje svoje rodovine, če bi pod soproge obaljem zaslužaeje živela, kakor pod zagrinjalom device, če ni imela veselja in moči do samovanja, če ni imela zvanja od Boga do takega stanu... s kako pravico bi smel ugovarjati nje sklepom? Kaj se ni bil sam obotavljal s svojim požrtovanjem? Saj se je še spominjal onih ur, ki so mu prinesle toliko vzdihljejev in solz. Spominjaje se vžitja, ki si ga je bil v Rimu dovolil, trkal se je na prsi s kameni iz potoka do krvi, ali se spodobi, da še druge priveda k takim žrtvam, kakor bi se jih morebiti kdaj kesal? In ko bi se sam motil, Flaviji osodo predpisovaje, ktera ji ne gre, kolik vir britkosti bi ga potem oblival!

Dolgi in zamišljeni samogovori, ktere je Eusebij na dolgočasni poti do sv. mesta imel, Flaviji niso odšli. Tudi ona je bila neodločena, nepodprta, plaha. To se ve, da tudi ona ni poznala drugega, ki bi bil njene plemenitosti bolj vreden, ko Pretekstat. Ko bi bila odločena izvoliti si soproga, njemu bi bila podarila s svojo roko tudi svoje srce. Kaj ni bil naj-

plemenitiši, najbogoljubniši, najgorečniši, najpametniši izmed vseh, ki so se ji bili ponujali?

Njegova blagodušnost bila je priprosta, naravna, istinita, delavna, resnična. Po eni strani se je prašala, če ji Bog zato ponuja toliko darov, da je zamuje; po drugi pa je bila nje stalna misel, neutemljiv uzor odmrsti svetu in njega radovanju, svoje živetje v devištvu zakopati, da se nje duša zedini s tistim ženinom, čegar rod je božji, čegar bogastvo neizmerno, čegar ljubezen vekovita.

Ali če je bil nje sklep poprej odvisen samo od nje, pa sedaj ni bil. Od katerekoli strani je stvar ogledovala, nikjer ni videla izboda. Da bi bil saj Pretekstat kako besedo izpregovoril ali dal kako znamenje. Pa ne. Ni si upal reči sprožiti, ker se je bal, da ne bi neugoden utis naredila na-njo in na njega.

Rešitve ni bilo pričakovati v kratkem. Flavija je bila tihá, Eusebij se je zatajeval, Emilija je opazovala, Pretekstat pa se nij odkril ne Flaviji, da ne bi bil zavrnjen, ne Eusebiju, ker e domneval, da mu je nasprotnik, ne Emiliji, da ne bi je v zadrego spravil. Če se stvari po njegovi želji razmotajo, je on

mislil, to bo kmali zvedel; če pa ne, pa še prekmali.

Tako in posebno to položje ne gre presojati po vsakdanjih navadah. Vsak je stal pred dvojnim rešenjem, ugodnim in neugodnim, zatorej je vsak pogovor o tem zatezal in odlagal, da ne bi se mu upanje razbilo. Od okolnosti so pričakovali razvoj in rešitev tega vprašanja. Nastala je nekaka utihnenost med potniki, katero so eden drugemu opravičevali iz počasnosti hoje.

Jeruzalem, konec njihovega romanja, budil jim je veselje in bojazen ob enem; želeli so ga in bali so se ga. Vendar je pa hrepenenje po sv. mestu, da najdejo ondi svoje drage, vse drugo premagalo.

XXII.

„Si non meminero tui, Jerusalem.“

Jeruzalem ni bil takrat ono opustošeno mesto, kakor je dandanes. To je, da je bilo palo in da je bilo enako od Jeremija naslikanemu mestu bolj, kakor pa mestu o Davidovem času. Sledi groznega opustošenja bile so vidne, kajti imeni Tita pa Hadriana bilo je poznati iz plamennih in krvavih potez. Pod Konstantinom in nasledniki njegovimi zadobil

spodsko zbornico lahko prestroji tako, da v njem doseže večino za vse tiste predloge, ki jih hoče spraviti v veljavo. Ako se toraj to ne bo zgodilo, razmere med njim in med vlado ne utegnejo ostati tako gladke in prijazne, kakor doslej. Zlasti pa se utegnejo pušč obrniti na g. naučnega ministra, čigar oseba je morda bolj kakor vse drugo napoti, da se v šolskih zadevah prav nič ne doseže. Ako so že lani nekteri poslanci desnega središča odločno zahtevali premembe pri vodstvu naučnega ministerstva, se utegnejo te zahteve precej v pričetku državnega zbora še silnejši ponoviti. V tem nas potrjuje dogodek, ki se je te dni tukaj dovršil. Vodja nekošne tukajšnje šole, F. Bobies, bil je namreč z nekim tovarišem pri g. naučnem ministru ter ga je prosil, naj priporoči v najvišje potrdilo postavo, ktero je sklenil spodnjeavstrijski deželni zbor gledé vštevanja podučiteljskih službenih let pri določevanju službenih priklad. G. naučni minister je gospoda boje prav prijazno sprejel in jima obljubil ozirati se na njuno prošnjo, potem pa je neki še pristavil, da naj učitelji ne verjamejo vsega, kar se piše ali govori, in da se zlasti v sistemu ni ničesar spremenilo, kakor nekteri trdijo. „Sami vidite, je g. minister menda rekel, da se v šolstvu ni nič spremenilo in se, kakor upam, tudi ne bo.“ Te besede za nemške konservativce niso nič kaj tolažljive, ker si na vso moč prizadevajo pridobiti nekterih polajšav, in če so bili že lani tolikanj zoper g. naučnega ministra, se bo njih nevolja in nezadovoljnost z njim vsled te izjave še jako pomnožila. Ako vrh vsega tega še pomislimo, da tudi Č-hi z ministrom Konradom niso zadovoljni, in da hočejo odločno tirjati enakopravnost pri praškem vseučilišču, pač za gotovo lahko rečemo, da bode imela vlada nasproti tem tirjatvam jako težko stanje, in da bodo razmere med večino in ministerstvom postale drugačne, kakor so bile dozdej, ako si grof Taaffe ne vzame poguma ter ne žrtvuje ministra Konrada *).

* Tudi naši slovenski poslanci bodo imeli marsiktero pritožbo glede šolskih razmer po deželah slovenskih in pričakujemo od njih, da se bodo v tem oziru pridružili svojim českim in konservativnim nemškim tovarišem. Prepričani smo, da bi Pirker že zdavnaj ne bil več šolski nadzornik in bi se Zimovec in Linhartovec ne šopirili več, ko bi imeli drugega naučnega ministra. Vred.

je bil nekaj poprejše sijajnosti. Tujci so vrelj vanj in to občevanje dalo mu je v naročje nekoliko pristaega bogastva in življenja. To je posebno omeniti, da je bilo odmaknjeno poganskim skrunitvam. Jupiter kapitolski se ni več dvigal na razvalinah Salomonovega templja, a tudi ne Venus afrodita na kalvarski gori, trikrat sveti. Grob in pa izkopani križ sta bila predmet največje častitve in prav velika od Konstantina zidana basilika hranila je najglavneje spomine življenja in smrti rešnikov.

Ginjenost naših potnikov, vprvo zagledavih sveto mesto, Sion in Mório, Oljsko goro in Golgoto, bila je neopisljiva. Velika, neizrekljiva bila je njih uteha in bolečina, ko so zrlj tiste kraje, kjer se je strinjalo toliko veličastva in sramote, toliko radosti in trpljenja, toliko čednosti in hudobij. Flavija stopi s tovrne živali, ker se je nevredno štela, da v Jeruzalem tako prihaja, kakor nje rešitelj šest dni pred smrtjo svojo. Eusebij se vrže na zemljo in goreče poljublja sveta tla. Solze so tekle po licih Emilije. Pretekstat bil je tako zamišljen, da je bilo videti, kako se v njegovi duši bije boj, ki je takrat človeku hasnovit, če je premagan. (Dalje prih.)

O predlogih ki jih bode vlada predložila zboru, se ne ve dosti, samo to se čuje, da bodo ti predlogi zlasti zadevali gospodarske razmere. To je gotovo hvalevredno in sedanja vlada pa tudi večina državnega zbora bi se jako vtrdile in okrepčale, ko bi se jima posrečilo v red spraviti gospodarske zadeve, in zlasti vravnati državne dohodke in stroške tako, da bi vedni primanjkljej ali deficit zginitil iz državnega proračuna. Ako to srečno dožene, potem se jima ne bode treba bati, da bi se mogle tako hitro umakniti vstavoverni stranki in novi nemško-liberalni vladi.

Domače novice.

V Ljubljani, 10. novembra.

(Prvi veliki javni Sokolovski večer) bode prihodnjo nedeljo dné 13. nov. t. l. v čitalnični restavraciji. Program, katerega priobčimo v prihodnji številki našega lista, obeta biti zanimiv in je želeti, ta dan videti zopet mnogo oárodnega občinstva v čitalničnih prostorih.

(Pravila obrtnijske zadruga ljubljanske) je c. kr. deželna vlada potrdila. Ustanovni občni zbor se bo sklical še ta mesec.

(Kupčijska zbornica) ima danes sejo, ter se bo posvetovala, ali se hoče udeležiti razstave v Trstu in razstav v Amsterdamu in v Melbourni; nadalje o tem, ali bi bilo potrebno, ustanoviti telegrafske postaje v Kokri in v Senožečah.

(Generalni konzul v Egiptu) postal je baron Kozjek, sin b.všega svetovalca deželne sodnije ljubljanske.

(O g. vitezu Schneidu) se nam iz Gorice poroča, da se njegovo zdravje ni še toliko zboljšalo, da bi se zamogel vdeležiti zborovanja državnega zbora. Gotovo pa vsem, ki ga poznajo osebno in po njegovem izvrstnem delovanju, iz srca govorimo, ako izrečemo željo, da bi mu Bog skoraj podelil ljubeznjivo zdrave ter mu dal novih moči, da bi zamogel še veliko let braniti pravice našega milega naroda.

(Oltarna podoba za cerkev k presv. srcu Jezusovemu,) to je kamnita podoba Odrešenika je že došla v Ljubljano, ter je po sodbi raznih strokovnjakov umetniško delo, kakoršnih je malo dobiti. Ta podoba je dar nekega za čast Božjo vnetega moža in je izdelana na Bavarskem. Izpostavljena bode v stolnici na altarji sv. Dizma poleg zakristije, dokler jo ne prenesó v novo cerkev.

(Zadnji mesečni somenj) je bil slabo obiskan. Goveje živine so bili priguani okoli 200, in so kupili Tržaški kupci kakih 40 glav, tukajšnji mesarji pa 30. Konj se je od 150 prodalo kakih 50.

(Nesreča v zverinjaku) Sedaj v Ljubljani bivajoči posestnik menežarije g. Kreutzberg je znan po celem svetu kot predrzen krotilec zverin, ter se razkazuje pred občinstvom s tem, da stopi k najhujšim zveróm v zverinjak in jih tam kroti. Pa kakor je bil že njegovemu očetu lev glavo odtrgal, tako je tudi mladi Kreutzberg ravno v Ljubljani nesrečen postal. Ko je zadnji pondeljek stopil z bičem v zverinjak, skočil je tiger v njega, ter ga najprej s tace opraskal po vratu, potem mu pa skoraj vse meso odtrgal z leve roke in ga hudo ranil, da so ga morali takoj odnesti v njegovo stanovanje k „Stonu“. K sreči je imel še toliko zavesti, da je razkačeno zver vrgel v kot ter se zverinam umaknil iz zverinjaka, sicer bi ga bile raztrgale. Tolika predrznost je nepotrebna in občinstvo tudi tega ne zahteva, da bi se gospodar med zverinami sukaj; dosti je,

da ljudje živali vidijo. Kaj bi bilo, ko bi bila razkačena za njim všla iz zverinjaka med obilne gledalce?!

Razne reči.

— Slovenski polk št. 47, t. j. mario-borski polk baroa Litzelhofen pride zdajna Dunaj. Tamošnji listi ga pozdravljajo, ter naštevajo vse bitke, katerih se je ta polk slavno udeležil in k zmagi pripomogel. Pa v svojih poročilih govore le o hrabrih Štajercih (die tapferen Steirer) ter z besedico ne omenijo, da je ta polk čisto slovensk razun nemških oficirjev.

— Avstrijsko vojaštvo. Med avstrijskimi vojaki je bilo leta 1879 Nemcev 220 000, Čehov 158 000, Hrvatov 90.000, Madjarov 144.000, Rusinov 70.000, Poljakov 68 000, Slovencev 60.000, Rumuncev 70.000. Največ za vojake nesposobah ljudi je med Rumunci. Češka daje največ ljudi, Galicija najmanjše. Tako vsaj poroča „Politik“, po kateri to posnamemo. Pri „geniecôrps“ je največ Nemcev in Čehov, ravno tako pri topničarstvu; Hrvate jemljejo najbolj k infanteriji, Madjare in Poljake najbolj k konjištvu, Nemce k lovcem. Več ko polovica avstrijskih vojakov je slovanske krvi, oni toraj reprezentirajo fizično moč Avstrije.

— Umrli ste te dni dve pošteni ženi, ki zaslužite, da se ji spominja tudi „Slovenec“. 31. oktobra namreč je umrla v Št. Petru na Notranjskem tamošnja poštarica in gostilničarica, gospa Eliza Križaj v 55 letu svoje starosti, ki je bila svojim otrokom ljubeznjiva mati, in usmiljena dobrotnica revnim. Slovesni pogreb 1. t. m. je pričal, kako spoštovana in priljubljena je bila ranjka pri vseh, ki so jo poznali. — 2. t. m. pa je umrla v Žubini, fare Št. Vidke pri Zatičini, 90 let stara mati znanega narodnega stotnika g. Fr. Kastelica, ter je bila 5. t. m. vsled lastne želje pokopana na pokopališču v Št. Vidu. K pogrebu bil je prišel iz Trsta tudi nje sin g. stotnik, ki je svojo mater iskreno ljubil in jo tudi zdatno podpiral. Naj v miru počivate.

— Pri zadnjem srečkanji zemljišno-odveznih obligacij kranjskih so bile izžrebane te-le obligacije:

S kuponi po 50 gld. št. 77, 274, 491, 492.

S kuponi po 100 gld. št. 308, 423, 455, 492, 677, 684, 725, 874, 959, 963, 1055, 1156, 1215, 1290, 1311, 1349, 1505, 1600, 1650, 1815, 1858, 1928, 1944, 2052, 2147, 2200, 2442, 2452, 2629, 2801, 2852, 2862, 2881, 2894, 2956, 3023, 3045, 3047, 3067, 3118, 3119, 3120, 3126, 3182, 3185, 3204.

S kuponi po 500 gld. št. 206, 317, 321, 453, 473, 477, 492, 714 769 773.

S kuponi po 1000 gld. št. 105, 111, 157, 261, 370, 433, 602, 609, 633, 715, 900, 910, 911, 986, 993, 994, 1073, 1087, 1188, 1235, 1359, 1471, 1485, 1486, 1586, 1599, 1637, 1640, 1653, 1674, 1700, 1740, 1764, 1813, 1819, 1872, 1908, 1934, 1858, 1959, 2032, 2034, 2080, 2084, 2182, 2189, 2281, 2283, 2346, 2363, 2438, 2439, 2448, 2473, 2497, 2508, 2521, 2538, 2556, 2585, 2650, 2663, 2686, 2688, 2692, 2727, 2785, 2878, 2899, 2931, 2937, 3950, 2963.

S kuponi po 5000 gld. št. 185, 360, 426, 560, 566, 584, 599.

Lit. A. obligacije št. 801, z 270 gld., št. 1323 z 1000 gld., št. 1489 z 50 gld., št. 1580 z 50 gld., št. 1637 z 4070 gld. št. 1645 z 5000 gld., št. 1653 z 5000 gld., št. 1666 z 5000 gld., št. 1678 z 400 gld., št. 1714 z 100

